

ENTREVISTA A ORIOL BORREDA CASSÀ

El bisbalenc Oriol Borreda ha quedat 3r en la classificació general i 1r en la nacional de la Kromvojoj 2025, una prova en bicicleta que s'ha celebrat aquest mes de juny i que li ha suposat passar-se més de quatre dies pedalant per fer un total de 1.445km. Hi hem parlat i ens ha explicat la seva experiència de primera mà.

Oriol, com estàs?

Crec que a la meva vida no havia sentit mai un poti-poti tan bèstia. Encara em duren les sensacions de quan vaig acabar la cursa: una barreja d'esgotament i emocions. Em quedaven 15 km i mirava el GPS i veia que ja havia fet més de 1.400 km i... per surrealista que sembli, no volia acabar! Pensava: no pot ser! Porto 95 hores i no vull acabar. I, ahora, estava destrossat... Era una sensació tan estranya! I després, el fet d'arribar i veure la família allà, és que em vaig desfer... I això és el que em motiva a fer-ne un altre un any vinent. Vull tornar-hi!

“Vaig coronar el Tourmalet amb les últimes llums del dia, tot sol. Això no m'ho treu ningú. Això formarà part de mi per sempre”

A més, el recorregut és preciós. Tenim una varietat de paisatges envejable i a cada port que feia se'm posava la pell de gallina. Vaig coronar el Tourmalet amb les últimes llums del dia, tot sol. Aquest era un dels meus petits objectius, volia gaudir de l'impacte paisatgístic. Arribar allà dalt veient aquella cota mítica del Tour de França que tant he vist, cada estiu, des que mon pare me'l posava a la tele de petit... va ser increïble. Venir de casa meva pujat en una bici i, de cop, trobar-me sol allà dalt, viure aquell moment. I ho vaig poder fer tal com m'ho havia imaginat i en una sola etapa. Aquell dia vaig fer 500 km d'una tirada. I fer-los en aquelles últimes hores del dia i poder gaudir d'aquella llum, d'aquell regal de la natura... això no m'ho treu ningú. Això formarà part de mi per sempre.

“Crec que a la meva vida no havia sentit mai un poti-poti d'emocions tan bèstia”

Com ens explicaries què és la Kromvojoj?

És una prova en què s'hi pot apuntar qualsevol, lliurement. L'ideal és que et preparis per fer-la, però si no et prepares t'hi podries inscriure igualment. És una prova de *bikepacking* (portar l'equipatge just i necessari) amb bicicleta de carretera i d'autosuficiència. L'objectiu és complir un recorregut en un temps límit. En aquest cas hi havia dues opcions de recorregut i jo vaig fer el llarg, que era de 1.445 km. El recorregut incloïa Catalunya, els Pirineus francesos i l'Aragó. Vam sortir de prop de Reus, de Castellvell del Camp, i el recorregut passava per tot el centre de Catalunya fins a La Molina, posteriorment anava cap a l'Ariège francès, cap a la zona del Tourmalet i, després, cap a l'Aragó, per tornar novament a Reus.

Quan dius que era d'autosuficiència, a què et refereixes?

Podies portar alguna cosa a la bicicleta, però és clar, no convenia carregar-la amb molt de pes per fer tants quilòmetres. Llavors, la gràcia és que et podies avituallar on tot corredor tingués la mateixa opció de fer-ho, és a dir, podies aturar-te en una botiga o una benzinera. Però no et podia facilitar res, per exemple, un familiar. I tampoc podies agafar el relleu de cap corredor, allò que se'n diu col·loquialment agafar el *rebufo* o fer *drafting*. La idea és que fessis el recorregut a la teva "bola". A més, no podies contractar res abans de començar la cursa. Tu podies preveure abans com faries el recorregut, on dormiries. Però no podies reservar res fins una vegada començada la cursa.

Què portaves a la bicicleta, Oriol?

Jo portava un *bikepacking*, que és un anglicisme per dir que són diverses bosses. Portava una bossa al darrere del seient amb muda (roba d'hivern, plomes, roba d'aigua, eines i funda de bivac), i a sobre del quadre una *power bank* amb el seu cable per tenir bateria. Medicaments, alguna cosa de menjar ràpid, gels energètics i barretes. I el mòbil. I una bossa amb un litre d'aigua en una *Camelbak* on també duia mànigues per als braços, per si feia fred.

És molt important la dieta?

Això depèn de les persones. Cada estómac és un món. I l'estómac s'entrena... però si el teu estómac no tolera segons què, això és un impediment. Jo per sort o per desgràcia tinc un estómac que de moment aguanta força. I... tot i entrenar-lo, vaig patir una mica! No se'm va tancar com a molta gent li passa, però al final estàs malmenjant i això acaba afectant. Jo vaig menjar plats preparats que ni tan sols escalfava, per exemple, i això et pot acabar passant factura. Però cadascú és un món. La sort d'aquest repte és que cada participant podia triar com fer el feia. Hi ha altra gent que seia a dinar al restaurant... És un mateix repte, diferents conceptes, depèn de la persona.

“En entrenaments no t'apropes mai a aquests números. Però el cap és molt savi i es prepara”

Per planificar els llocs per dormir suposo que t'havies de preparar molt bé la prova abans de fer-la...

Sí, em vaig passar hores planificant la prova tenint en compte, més o menys, el ritme que jo podia dur... i amb l'optimisme de pensar que les condicions meteorològiques serien bones.

És clar, jo he tingut en compte fins i tot el pes que duia a la bici i hi ha altra gent que ni s'ho mira... I, per exemple, la roba de pluja no m'ha fet falta en cap moment, però l'has de portar, per si de cas.

Quin entrenament has fet?

Jo vaig fer un entrenament reglat. Tinc entrenador i destino moltes hores a la setmana a entrenar. Ho combino amb la feina i la família, ja que la família, per a mi, sempre serà el primer. I tinc la sort que, sent bomber, em puc permetre destinar molt de temps a entrenar. Amb una altra feina hauria de fer més sacrificis i, en aquest sentit, em sento afortunat.

Abans de fer la Kromvojoj havia fet una de 350 km en modalitat *gravel*, una combinació de muntanya i carretera, que devien ser 18 hores. I en entrenaments no t'apropes mai a aquests números... màxim feia tirades de 5 o 6 hores. Però el cap és molt savi i es prepara.

Què et va passar pel cap per inscriure't en aquest repte?

(riu) Ric perquè estic derrotat i perquè aquesta pregunta encara me la faig jo ara. No ho sé... sincerament ara et podria contestar una cosa i, passat demà, una altra. Però crec que totes van encarades cap al mateix patró... Et podria respondre que m'hi vaig apuntar perquè és un repte. No és competitiu, però l'ésser humà sí que és competitiu de naixement. En aquesta prova no hi ha un podi, no hi ha una medalla... però si un reconeixement per part de l'organització i de la comunitat i un autoreconeixement, un reconeixement personal... i potser aquesta és la banda que a mi em motiva més. I això és el que m'ha fet moure. I en un futur serà un altre repte... sempre m'han guiat els reptes.

Has dit que quedaven 15 km i no volies acabar. Què més va passar en aquella recta final?

Un amic meu, el Sergi Alonso, és el que em va empènyer a fer aquesta prova. Treballem junts, som bombers, i passem moltes hores junts. I ell em va estar *punxant* durant dies per fer aquesta prova. Primer li vaig dir que era un boig, però ens vam acabar apuntant els dos (riu). Durant la Kromvojoj, teníem un seguiment GPS i el segon o tercer dia vaig veure que jo anava quart i em va sorprendre. I pensava que anant a dormir o amb la baixada de ritme d'alguns moments, els altres participants m'anirien avançant... però no! I vaig entrar en un bucle, sense voler... has de tenir el cap a lloc i has de saber-ho gestionar tot això. Jo soc una persona a qui no li agrada perdre ni a les "*caniques*" i quan et trobes en aquesta situació, la defenses amb tot perquè vols "guanyar"! I llavors ja entres en un cercle que fa que vagis mirant enrere, tot i que tinguis l'altre ciclista a una distància de 30 km, per veure si t'avança algú. I jo anava "*apretant*", amb aquest esperit competitiu.

El meu company, en canvi, no es va trobar en condicions de fer el recorregut llarg i en el moment de discriminar el recorregut llarg del curt, va decidir optar per fer el curt, aproximadament a Bagnères-de-Luchon. Després, jo li portava guanyats uns 400 km i va ser preciós perquè, ell baixant per la curta i jo per la llarga, vam coincidir en els darrers 15 km. I recordo rebre missatges durant el recorregut on em deia: "*apreta, apreta*".

I a l'altura del coll d'Alforja, a prop de Reus, ell arribava en baixada i jo de pujada. I ell m'esperava a dalt. I quan vaig arribar i el vaig veure... vaig llençar la bici i em vaig abraçar a ell (s'emociona). És que no m'ho esperava! Perquè arribes allà tan derrotat, sol... i trobes el company! Va ser un moment molt especial.

També he de dir que estic molt agraït perquè vaig tenir un seguiment brutal d'amics i companys de feina, família, amics i veïns del poble... i ells anaven dient: va que us trobareu! I així va ser! De fet, hi ha un mapa capturat on es veu com les seves inicials i les meves s'anaven ajuntant, tenim aquest bonic record en vídeo. Va ser brutal. I llavors ja ens vam separar i vam arribar per separat a la meta... em va deixar entrar primer.

El meu repte era acabar. Jo no sé si m'agrada fer reptes on no existeixi el risc de no poder assolir l'objectiu, de no arribar al final. Si no hi ha aquesta dificultat, ho trobo avorrit. Necessito posar-me a prova.

Una vegada acabada la cursa, com reacciona el cos?

Si no recordo malament vaig acabar un dimecres i l'endemà, dijous, vaig anar a dinar amb mon pare i jo estava perfecte. No em feia mal res! Increïble! Però el cap de setmana vaig passar com una grip, m'adormia per tot arreu. Em va venir una baixada molt gran... de la son no vaig acabar de fer net perquè dilluns treballava i vam tenir molta feina perquè estem en campanya forestal i, a més, vaig anar a dormir al bosc. Tothom em feia broma dient-me que jo ja dormiria sempre a tot arreu menys a casa, com a la cursa (riu).

De dolor físic només tenia un punt del genoll i també se'm van adormir les puntes dels dits de les mans... ha anat millorant, però encara ho noto. Segurament es pot relacionar amb tantes hores en una mateixa posició.

Què et diuen les amistats?

Si m'ho permetes, primer voldria agrair molt el suport que vaig rebre. Em vaig sentir estimat i vaig tenir un seguiment per part de la gent que em va agradar molt. En aquesta disciplina influeix molt la part física, però també el cap... i el suport i els missatges d'ànims ajuden molt. En aquests moments durs plores, no me n'amago. Plores i rius i quan agafes el mòbil i veus el missatge d'un, de l'altre i veus que t'estan seguint per internet (portàvem un GPS i hi havia una plataforma de seguiment en viu)... és molt emocionant. Primer sents agraïment, però d'altra banda, no ho sé, són sensacions molt estranyes... sents com que el que estàs fent és important... i no hi comptaves i no saps per on agafar-ho, perquè sents que et va gran. I, de tot cor, estic molt agraït amb tothom. Estic en un núvol.

Creus que aquesta sensació és el que més s'assembla a la felicitat.

Sí (s'emociona). És que jo soc feliç sobre la bici. No necessito res més. És que ara ho penso i buf... és molt gros això. Pensa que jo estava sortint de Vila-Rodona i me'n volia anar cap a casa perquè

sabia el que em venia a sobre i tenia enyor de casa meva, el cap me l'estava jugant... no volia estar quatre dies patint i lluny dels meus. I recordo que em vaig aturar, vaig fer un crit al cel, vaig mirar el mòbil, vaig veure una foto que tinc amb la família, vaig arrancar i fins a la meta. Però, d'altra banda, sobre la bici soc feliç, perquè em desconnecta del dia a dia, que no és que sigui dur, però em fa estar bé. També seria feliç fent 30 km, però llavors no seria un repte... La felicitat aquesta de tancar els ulls i tenir la imatge aquella de veure l'estàtua mítica del Tourmalet. Això no m'ho treu ningú, igual que veure els meus fills néixer. Són coses diferents, però al final són coses que m'han marcat a la vida i jo les utilitzo per a bé, per recordar-les en moments durs. Jo no sé l'altra gent com ho fa... perquè el "coco" fa molt... A mi, superar reptes com aquest m'ajuda després a la vida. Penso que si he pogut fer coses tan grans, també puc superar altres situacions. Gràcies a Déu, a mi la vida m'ha respectat en tot, però amb la feina que tinc, veig que no tothom pot dir el mateix. I jo penso i em dic: som afortunats, aprofitem-ho. Aprofitem-ho perquè potser demà no hi som.

“Jo soc feliç sobre la bici. No necessito res més. A mi, superar reptes com aquest m'ajuda després a la vida. Penso que si he pogut fer coses tan grans, també puc superar altres situacions”

